

Lời tựa.

Tập truyện ngắn “ Những kỷ niệm nghề thuốc nam, châm cứu” này là hồi ký của một người vốn làm nghề Mỹ thuật. Nghề Mỹ thuật của tôi được đào tạo bài bản, chính quy trong một nhà trường danh tiếng đất ngàn năm văn hiến : Trường Cao đẳng Mỹ Thuật Việt Nam (tức trường Đại học Mỹ Thuật Hà Nội ngày nay).

Thủa còn nhỏ, tôi rất ham mê tập vẽ. Từ khi có hoạ sỹ thương binh Ngô Thúc Dung về làng nghỉ dưỡng, ông dạy chữ và dạy vẽ cho chúng tôi, lòng ham mê học vẽ trong tôi càng được nhân lên gấp bội.

Năm 1953, khi vừa đủ tuổi đầu quân, tôi nhập ngũ tại Phòng Quân y Sư đoàn 320, định mệnh nghề Y đã bắt đầu dành cho tôi từ đó.

Nhưng thật trớ trêu, tôi đâu sớm nhận ra điều ấy. Sau khi hòa bình lập lại, tôi vẫn còn ham muốn nghề vẽ trong lòng. Giải ngũ về quê được chừng một năm rưỡi (1960), tôi đã khăn gói quả mướp lên Hà Nội, thi đậu vào trường Mỹ Thuật Việt Nam.

Định mệnh nghề y cứ lặng lẽ bám theo tôi, nó xuất hiện dần dần, từ việc bản thân tôi mắc bệnh vật, tôi đã tự chữa cho tôi, rồi đến mọi người nhờ tôi chữa bệnh vật cho họ. Tôi vừa học nghề Mỹ thuật, vừa đọc sách Đông y, và tôi chữa bệnh theo những gì học được trong sách.

Tôi tốt nghiệp trường Mỹ Thuật, cũng là khi cuộc chiến tranh chống Mỹ đ• đến hồi ác liệt (1966), tôi tình nguyện vào công tác ở Miền Nam. Hơn 6 tháng trời tôi đi trên đường Trường Sơn, tiếp theo là gần tròn 6 năm ở vùng Cục Nam Trung Bộ. Thấy có mặt tôi ở đâu, lập tức cán bộ quân y, dân y đều vui vẻ với tôi. Chúng tôi, khi thì cùng nhau xử lý một bệnh khó, nhưng không có thuốc đặc hiệu để chữa, khi thì họ giảng giải bệnh học theo sách Tây y cho tôi nghe. Tình nghĩa với nhau cứ như tôi đã là đồng nghiệp của họ từ xa xưa rồi, chẳng còn gì là cách biệt nữa.

Năm 1972, tôi được lệnh trở ra miền Bắc an dưỡng. Tới đầu năm 1974, sức khoẻ tôi đã tạm phục hồi, tôi về lại ngành Mỹ thuật làm công tác là lẽ đương nhiên, cơ quan tổ chức ngành và tôi đều dễ dàng đồng ý.

Cơ quan tôi mới về làm việc là Cục Mỹ thuật, chức danh của tôi là cán sự. Sau đó ít lâu (1978), tôi được điều động sang Trường Cao đẳng Mỹ Thuật, làm giảng viên trong khoa Điêu Khắc, nơi trước đó 12 năm, tôi từ đấy ra đi. Cho tới năm 1981, tôi chủ động xin nghỉ hưu, đề nghị của tôi lập tức được Giám đốc trường chấp thuận.

Có ai biết được rằng, từ khi trở về ngành cũ làm công tác, tôi vẫn không bỏ nghề chữa bệnh hàng ngày. Có người chỉ coi đó là nghề tay trái của tôi.

Một sự đột biến mới của đời tôi đã xảy ra vào năm 1983. Đó là việc Học viện Quân y thuộc Bộ Quốc Phòng tìm đến tôi. Họ mời tôi tham gia đề tài cấp nhà nước số 48070203, do khoa Sinh lý Lao động Quân sự của Học viện phụ trách. Họ trao cho tôi làm cố vấn lý luận Phương Đông trong Y học, Võ thuật và Dưỡng sinh học cổ truyền. Từ đây, thần định mệnh nghề Y đã kéo tôi tuột khỏi bàn tay vị thần cai quản nghệ thuật, nhấn sâu đời tôi vào mọi công việc nghề y. Thế rồi những việc đọc sách, làm thực nghiệm theo yêu cầu của đề tài, dạy lý luận, chữa bệnh, truyền kinh nghiệm thực hành chữa bệnh, tôi đều phải làm xen kẽ nhau, làm liên tục không ngừng.

Khi ảnh hưởng của công việc tôi làm ngày càng rộng mở, một yêu cầu mới đã đặt ra cho tôi cần phải tiến hành ngay. Đó là những kiến giải riêng trong nghiên cứu, những bài giảng lý luận, những phương huyết chữa bệnh hiệu quả, tôi gom chúng thành từng chuyên đề, in thành sách, cho phát hành rộng rãi.

Nhận thấy, ở trong phần “ những phương huyết kinh nghiệm ” lấy từ các bộ sách quý, tôi đều ghi chép vào cẩn thận, khá nhiều. Khi hướng dẫn tìm huyết ở trên người thật, tôi luôn nhắc về tác dụng phối hợp giữa huyết này cùng với một, hoặc nhiều huyết nào đó, sẽ có thêm nhiều tác dụng khác nhau. Nhưng học viên dễ nhớ nhất vẫn là những câu truyện chữa bệnh cụ thể. Vì thế, tôi nảy ra ý định viết lại những kinh nghiệm của tôi tiến hành chữa bệnh ở đâu đó, trong thời gian hơn 40 năm qua.

Chữa bệnh đã là nghề tay trái của tôi, viết lách về nghề chữa bệnh lại là bên trái của tay trái tôi. Nhưng tôi vẫn cứ viết. Bởi vì mỗi lần tôi chữa cho một người bệnh ở một vùng khác nhau, hoàn cảnh sống của họ khác nhau, thời gian khác nhau, nhưng tất cả đều là kỷ niệm sống động, khó quên của riêng tôi.

Tôi viết lại những kỷ niệm này vừa là cho riêng tôi, lại còn là những ví dụ cụ thể cho người tập chữa bệnh bằng phép châm cứu. Cho nên ở mỗi bệnh, từ chứng biểu hiện, diễn biến của chứng trạng, đến chẩn đoán bệnh danh, chọn phương huyết, dùng thủ pháp bổ hay tả, kết quả chữa ra sao, tất cả tôi đều ghi lại rất rõ ràng.

Phải đánh vật với chữ nghĩa, nên văn tôi viết không tránh khỏi lỗi vắn, sai luật. Nhưng những gì về kinh nghiệm chữa bệnh, tôi thật lòng không dám dấu nghề mà mô tả đơn sai.

Đôi lời tâm huyết, mong người đọc sách mở lòng.

Tác giả